

במדינה

המשפחה פתחו בקריאות עזרה. השכנים הגיעו כעבור חצי-שעה — אך היורים כבר נעלמו בתוך המטעים המקיפים את הבית. **„מאיפה האחז?”** על המשך העלילה סיפר איברהים גנאים, אחיו הצעיר של בדיע: „באו אלינו שלושה בחורים, שי סיפרו כי פגשו גבר רעול-פנים ברחוב ה' ראשי, במרכז הכפר. הוא איים עליהם כתי מיקלע, ודרש שיראו לו את הדרך לביתו של שאוקת שליב.”

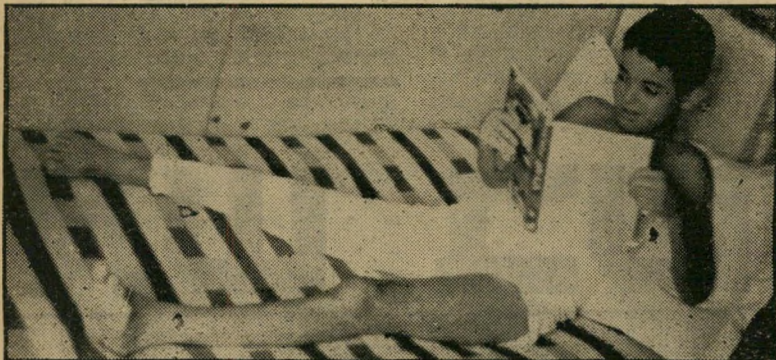
איברהים, הנושא על דש חולצתו את הסמל הצהוב של התנועה היהודית-ערבית לביטול המימשל הצבאי, יצא לביתו של שליב, עמוך לקו הגבול. על המדרגות ה' מוארות ראה את האיש: גבר חבוש כפיה, רעול פנים, שנושא קארל-גוסטאב.

„הוא כיוון את נשקו אל חוץ, סיפר איב-רהים. „אמרתי לו: „מרחבה! הוא לא ענה.” הדלת נפתחה עליידי שליב לבוש-הפיג'א-מה. סיפר איברהים: „הוא לא ניראה מופי תע למראה האורח המיסתורי. נכנסנו שנינו פנימה. שאלתי את האיש: „מה שלום האח, מאיפה האחז? הוא לא ענה. „שאוקת, שאוקת, שהוא רוקח גיד, שאל אותי

(המשך מעמוד 8)
כולם במונית לשכונתם. בדרך החל ראש המועצה מתעניין לפתע במצב המשפחה. הוא שאל את האב, שוטר לשעבר, ל-מצבו הכלכלי, חקר ודרש מדוע אין בניו אוכלים במסעדת בית-הספר. הוא אף הציע לאב לסדר את בניו במסעדה בתשלום סמלי. אהרון התרשם מאוד מיחסו החביב של ראש המועצה כלפיו. אך למחרת, כאשר ביקר את בנו החולה, החל חושד כי יחסו של ראש המועצה לא היה כן ביותר. סיפר הילד לאביו:

„ילדה אחת רצתה לטלפן ונכנסתי איתה לתא. פתאום צעקו הילדים, דובין בא! כו' לם הצליחו לברוח ואותי הוא תפס בתוך התא. הוא צעק עלי למה אנחנו מקלקלים את הטלפון וכשהצלחתי לצאת מהתא והת-חלתי לברוח, הרגשתי דחיפה בגב. רצתי מהתנופה כמה צעדים ונפלתי על החול. לא יכולתי לקום יותר.”

סיפור זה של הילד הביא את האב לי מחשבה כי היה זה ראש המועצה שדחף את בנו, גרם בכך לנפילתו ופציעתו. הוא סיפר זאת לאנשי האופוזיציה במועצה,

קרבן עזובל
ראש המועצה דחף?

ששדלו אותו להגיש תלונה במשטרה. „דובין ניסה לפייס אותי ולחסל את ה' עניין בכל מיני דרכים,“ סיפר האב ה' שבוע. „אבל לא הסכמתי. כעת הילד שוכב כבר שלושה חודשים בגבס מבלי יכולת לקום. עד שהוא לא יבריא אני לא רוצה לשמוע שום הצעה. אם הוא יהיה בריא אז אעבור על העניין בשתיקה. אבל אם, חס וחלילה, ישאר נכה — אני תביעה משפ' טית אורחית נגד דובין.”

דובין עצמו הכחיש בתוקף את כל ה' עניין. „לא דחפתי אותו ולא נגעתי בו כלל,“ אמר, „ראיתי את הילדים משחקים בטלפון הציבורי, שהוא הקשר היחידי ב' מקום וגרשתי אותם. יש גם עדויות ב' משטרה של נערים שהיו במקום שאמרו שלא נגעתי בילד. נודע לי שהיתה לו דלקת פרקים לפני שנתיים ובחודאי זה גרם ל' שבר. להיפך, אני עוד נהגתי בצורה אנו' שית בכך שהובלתי אותו לבית-החולים.”

המשטרה החליטה שלא לסגור בינתים את המיק, העבירה את העניין לפרקליטות.

המימשל הצבאי צורות בליה

בכפר בקה אל-גריביה, במשולש, מהלכת רוח-אימים, ששמה שחאדה. ילדים בני שש ושבע ניצמדים לאימם מרדת החשכה, יראים פן יבאו שחאדה להרגם.

איש אינו יודע מיהו. לא ברור אפילו אם שמו באמת שחאדה. אך כולם יודעים כי הוא הטיל מורא על כפר שלם, כי לילה אחרי לילה הופיע ברחובות הכפר, ירה צורות מתת-מיקלע — ונעלם אל מעבר לגבול הירדני הסמוך.

דמויות בחשכה בפעם הראשונה הופיע לפני כשבוע, לפני ביתו של בדיע גנאים, בקצה המערבי של הכפר. בעשר בלילה התעוררה רסמיה גנאים למישמע דפיקות חזקות בדלת הבית. „מי ששז“ שאלה. „פתחו! השוב קול גברי בערבית, והוסיף בעברית: „משטרה!”

בעלה, בדיע, שהתעורר מהרעש, לא הא' מין כי אכן זוהי משטרה. הוא טיפס דרך אשנב אל גג הבית, ראה משם שני גברים נושאי-נשק, שפניהם רעולים בכפיות ה' לבנות שלהם. הוא הרים אבן כבדה, יידה אותה באחד האלמוגים, פגע בגופו. התשו' בה: צרור ארוך, שהחטיא אותו. הוא זרק את עצמו חזרה לבית, וכל בני

מה אני רוצה. עינתי שבאתי לקחת כדורים. איזה כדורים? מכיוון שגם אני למדתי רוק' חות, עינתי שיוביל אותי לארון התרופות, ואני אקח לכד. הוא לקח אותי לחדר סמוך, שם ניסיתי לברר מי האיש הרעול. שאוקת השיב: „אני לא יודע. אבל אם קרה משהו — אני אחראי למעשיו!”

למחרת מסר שאוקת אותה הצהרה ב' משטרת פרדס-חנה.

איפה המשטרה? המחזה נישנה ל' מחרת היום. לקראת ערב הבחינה רסמיה בדמות שהילכה בין העצים. היא הגיפה מיד את דלתות הבית, הדליקה את האו' רות החיצוניים וחיכתה לבעלה.

ואו קרה הדבר שהפך אותה לשבר-כלי רועד. הגבר הור דפק בדלת, ומשענתה לו רסמיה, קרא: „אין לך מה לפחד. לא אפי' גע בך. באתי להרוג את בעלך!”

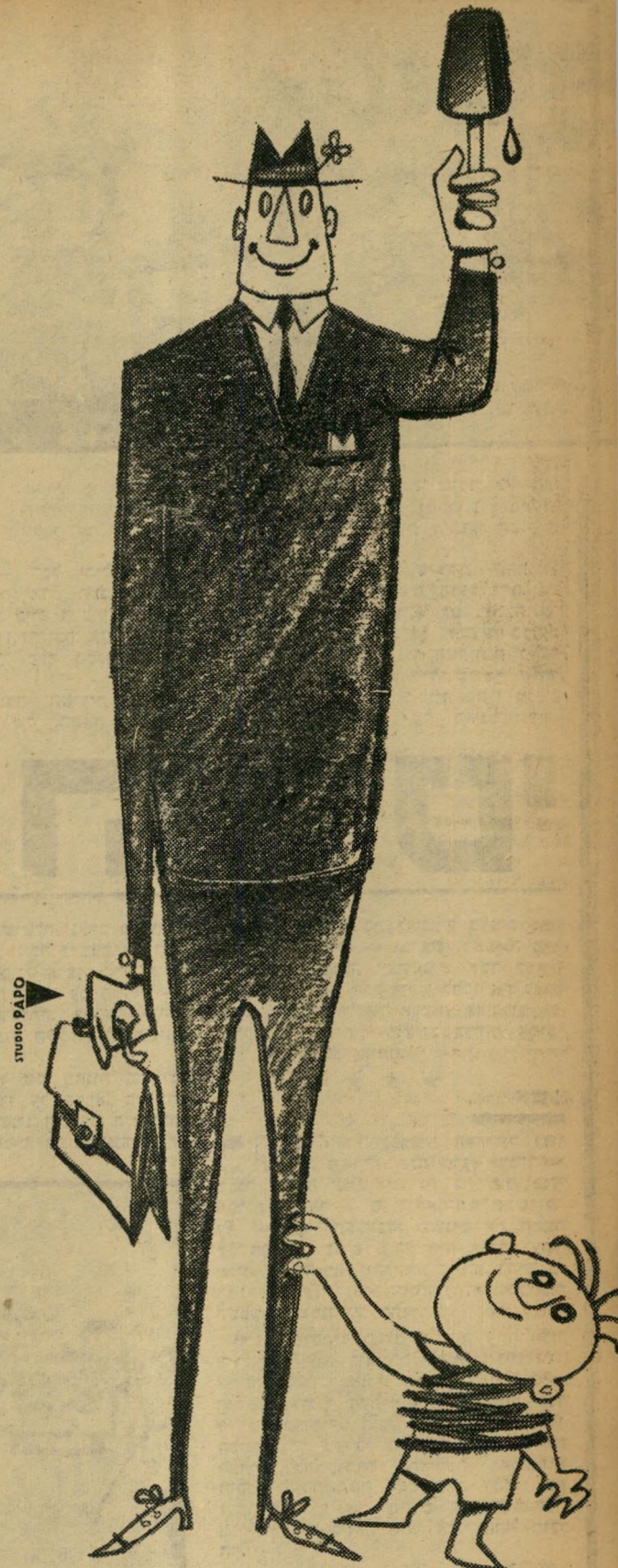
בתשע בערב הגיע בדיע, במכוניתו. רס' מיה שלחה את אחיה בן ה-15 להזהיר אותו. אך כשרם יכול היה הנער לצעוד, ראה את הור המזויין מסתתר מתחת למד' רגות, אורב לבדיע. הוא השמיע זעקה אחת ואיבד את הכרתו. זעקה זו הזהירה את בדיע. על כן לא חיכה האלמוגי במארב, אלא יצא אל המכונית. בדיע קפץ החוצה.

הור כיוון את הקארל-גוסטאב ולחץ על ה' הדק. בדיע שמע את הנקישה שהעידה כי הכלי לא ירה. הור דרך את הכלי שנית בקדחתנות. אך בינתיים רץ בדיע מסביב לפינת הבית, הטיל את עצמו על האדמה וקרא לאשתו לכבות את האורות ולפתוח את הדלת האחורית.

בצורה זו ניצל ממתח בטוח. הפעם הגיעו לביתו כמעט כל 5000 תושבי הכפר, ש' שאלו שאלה אחת: „איפה המישטרה?”

הם חזרו ושאלו שאלה זו ביתר חקי' פות, כאשר גם למחרת היום הופיע הגבר רעול-הפנים, במרכז הכפר, ירה בקבוצת צעירים ופצע אחד מהם.

„זאת שמירה?” התושבים, היודעים על קשריו של שאוקת עם המימשל, היו משוכנעים כי היורה האלמוני הובא לכפרם בכוחה כדי להטיל מורא ביניהם. וזאת, מכיוון שכפר בקה אל-גריביה שנחשב פעם לכפר הממושע עלה בינתיים תביעות ש' לא מצאו חן בעיני המימשל הצבאי. נערכה אסיפה של כל תושבי הכפר. וה' מועצה המקומית כונסה לשיבה מיוחדת. הוחלט לפנות לכנסת, שתקים ועדת חקירה שתנסה לפענח את התעלומה.

ארטיק לגדולים

גם הגדולים רוצים ליהנות. גם להם הכין „ארטיק” שלגון מיוחד, קר... מרענן... טעים...

טרופיקל

השלגון עם הגלידה הירוקה (פיסטציו), מצופה בשוקולד עם אגוזים קלויים.

גם אתה - בקש

ארטיפיקל

